

הנרנח"י והעולמות 2:

שער הגלגולים - הקדמה א:

ונתחיל מ"ש חז"ל כי חמשה שמות יש לנפש, וזה סדרם ממטה למעלה, נפ"ש, רוי"ח, נשמ"ה, חי"ה, יחיד"ה. ואין ספק כי לא נפל קריאת השמות הנזכרות, במקרה ובהזדמן... ונודע כי האדם מקשר כל ד' עולמות אבי"ע, ולכן בהכרח הוא שיהיו בו חלקים מכל הארבעה עולמות, ואלו החלקים כל חלק מהם, נקרא בשם אחד מן החמשה שמות הנז' שהם נרנח"י כמו שיתבאר. ולא ברגע אחד זוכה לקחת כלם, רק כפי זכיותיו. ובתחלה נוטל חלק אחד הגרוע שבכלם, והוא הנקרא נפש. ואח"כ אם יזכה יותר, יקח גם את הרוח. וכמבואר בכמה מקומות בספר הזוהר, מהם בפרשת ויחי, ומהם בפרשת תרומה, ובפרט בריש פרשת משפטים דף צ"ד ע"ב, וז"ל, ת"ח, בר נש כד אתייליד, יהבין ליה נפש וכו'.

זוהר חלק ב' צד' עמוד ב':

בא וראה, כשנולד איש, נותנים לו נפש מצד הבהמה מצד של טהר, מצד אלה שנקראים אופני הקדש. זכה יותר - נותנים לו רוח מצד של חיות הקדש. זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד של הפסא. ושלש אלו הם אמה, עבד ושפחה של בת המלך.

אם זכה יותר - נותנים לו נפש בדרך אצילות, מצד של בת יחידה, ונקראת בת מלך. זכה יותר - נותנים לו רוח של אצילות מצד העמוד האמצעי, ונקרא בן לקדוש-ברוך-הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם. זכה יותר - נותנים לו נשמה מצד של אבא ואמא. זהו שכתוב (בראשיתב) ויפח באפיו נשמת חיים. איזה חיים? אלא אותם י"ה שעליהם נאמר (תהלים קג) כל הנשמה תהלל י"ה, ונשלקמה בה יהו"ה.

זכה יותר - נותנים לו יהו"ה בשלמות האותיות - יו"ד ה"א נא"ו ה"א, שהוא אדם, בארץ אצילות למעלה. ונקרא בדמות רבונו. ועליו נאמר (בראשית א) ורדו בדגת הים וגו'. וזהו שלטונו בכל הרקיעים ובכל האופנים והשפפים והחיות ובכל החילות והכחות שלמעלה ולמטה. ולכן, כשבו אדם זוכה בנפש מצד של בת יחידה, נאמר בו לא תצא כצאת העבדים.

לפי תורת האר"י לכל עולם מקבילה ספירה פרצוף וכוח נפשי:

עולם	ספירה	פרצוף	כוח נפשי	שם הויה	אדם-עולם
אדם קדמון	כתר	אריך אנפין	יחידה	קוצו של י'	
אצילות	חכמה	אבא	חיה	י	רוחניות
בריאה	בינה	אמא	נשמה	ק	גוף
יצירה	ו"ק	זעיר אנפין	רוח	ו	לבוש
עשייה	מלכות	נוקבא	נפש	ק	היכל

עץ חיים שער מב פרק א מ"ב:

הנה יש מאציל ונאצל והנאצל יש בו

1. ד' יסודות אש רוח מים עפר.
2. והם ד' אותיות הו"ה

3. והם חו"ב תו"מ – חכמה ובינה תפארת ומלכות
4. והנה הם טנת"א - טעמים נקודות תגין אותיות
5. והם הם אבי"ע - אצילות בריאה יצירה ועשיה.
6. שהם הם ד' בחי' שבאדם :

א' אדם הפנימי שהוא הרוחניות הנקרא נרנ"ח, ב' הוא הגוף. ג' הוא המלבושים שע"ג הגוף. ד' הוא הבית שיושב בתוכו האדם וגופו ומלבושו.

וכל בחינות אלו כלולות מדי' בחינות ואלו הם :

בחי' א' של הרוחניות הם נשמה לנשמה ונר"ן.

בחי' הב' שהוא הגוף הוא העצמות שבהם המוח מבפנים והגידין והבשר ועור וכמש"ה עור ובשר תלבישני ועצמות וגידין תסוככני.

בחי' ג' שהם הלבושים הנה הם נודעים שהם לבושים המוכרחי' אל כהן הדיוט כתונת ומכנסים מצנפת ואבנט כי אותן הד' דכ"ג הם לבושים היותר עליונים מאלו כנזכר בזוהר שאלו הם לבושים שם אדני"י ואלו הם לבושי שם הוי"ה אבל עיקרם אינם אלא ד' בחי'.

בחי' הד' והוא הבית יש בית וחצר ושדה ומדבר.

עולמות	ספירות	פרצופים	כלים	נפש	התפתחות	מחשבות	אמפתייה	כוחות	תפקוד
בריאה	בינה	אמא	כלי פנימי	נשמה	גדלות	מחשבות	אמפתייה	מחשבה	אמה
יצירה	ו"ק – ת"ת	ז"א	כלי אמצעי	רוח	יניקה	רגשות	ביטוי עצמי	דיבור	עבד
עשייה	מלכות	נוק	כלי חיצון	נפש	עיבור	תחושות	תשוקות	מעשה	שפחה

מיקרו ומקרו:

מסכתות קטנות מסכת אבות דרבי נתן נוסחא א פרק לא :

[רבי יוסי הגלילי אומר כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בארץ ברא באדם] משלו משל למה הדבר דומה לאחד שנטל את העץ ומבקש לצור צורות הרבה ואין לו מקום לצור ויש לו צער. אבל המצייר בארץ [מצייר] והולך ומבדיל הרבה הרבה. אבל הקדוש ברוך הוא יהא שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים בחכמתו ובתבונתו ברא את כל העולם כולו וברא את השמים ואת הארץ עליונים ותחתונים ויצר באדם כל מה שברא בעולמו. ...

ספר עץ חיים - שער מד פרק א מ"ת :

דע כי האצילות הם י"ס ונחלקות בזה הסדר :

ספי' ראשונה כתר והוא א"א ספי' ב' וגי' הם חו"ב ונקרא או"א ו' ספירות אחרונות הם חגי"ת נה"י הם הנקראי' ז"א דכורא ומתחלקים לי"ס פרטות שבו כמ"ש בע"ה ספירה י' היא מלכות הנקרא נוקבא דז"א וגם היא מתחלקת לי"ס פרטות שבה.

(והענין כי הנה אין בכל מי שיהיה בהם היכא פרצוף וחילוק פרטי איברים כמו אלו ה' ספירות שהם כחי"ב תו"מ ואף ע"פ שכל ספירה כלולה מיי' נ"ל כי כמו שהזרוע של אדם עם היותו כלול מאברי

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעורים 3-5 | הנרנח"י והעולמות 2

תש"פ

הגוף ובתוכו כולם כנודע שיש בו וורידים הראש ושל לב וכבד ושל כל הגוף כנודע לרופאים שמקיזים דם ממנו לתועלת חולי כל הגוף אבל **הגובר בזרוע הוא בחי' חסד** ועד"ז בכל ספירה וספירה.

אבל בה' ספירות הנ"ל יש פרצוף בכל אחד מהם **וכל פרטי איברים יש בכל א' מהם כי כל הפרצוף מתגלה ומתבאר** בכל אחד מהם וכ"ז נקי אצילות)

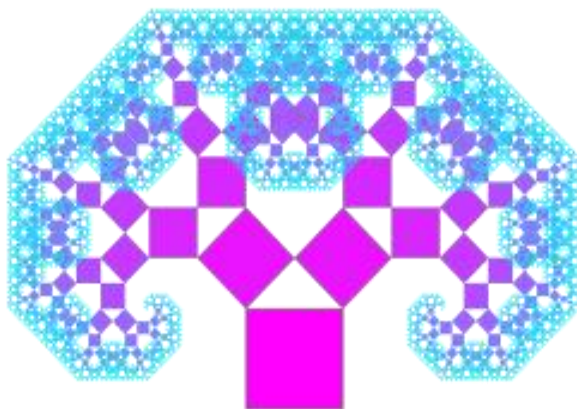
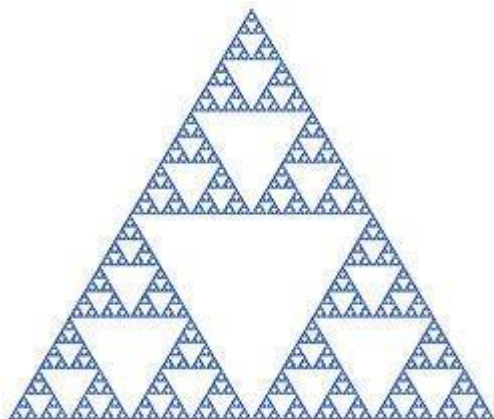
ספר עץ חיים - שער מ' דרוש ב:

כי כל א' מדי עולמות אבי"ע כלול מכל חלקי אבי"ע ולא זו לבד אלא אין לך כל ספירה וספירה שאין בה ד' חלקי אבי"ע.

ספר עץ חיים - שער ל' דרוש ז מ"ב:

לשון ספירה הוא בהיותה שלימה בכל חלקי אבי"ע שבה והבן היטב ג' חלוקות אלו נקודה וספירה ופרצוף כי נקודה היא עשייה שבספירה וספירה הוא בחי' הספירה שלימה מאבי"ע שבה ופרצוף הוא קשר י"ס וכל ספירה מהם שלימה מאבי"ע וזכור מאד מאד כלל זה.

פרקטל הוא **צורה גאומטרית** המורכבת מעותקים מוקטנים של עצמה. לכן אם נבחן חלק של פרקטל תחת הגדלה, המראה שיייתגלה יהיה זהה בצורתו לפרקטל המקורי, וכך גם אם נבחן חלק מתוך החלק הזה, וכך הלאה ללא גבול ובכל רמת פירוט.

אורות הקודש ג - התפיסה הכללית והפרטית קב:

כל מה שעובר על אדם יחידי ועל נפשו, מאורעותיו מיום התחלת יצירתו עד הגמר בשכלולו, עליותיו והדרגותיו, חליפותיו ותמורותיו, הכל בגודל עבר ועובר על היצירה הגדולה, על כל עולמים, ומה שעבר ועובר על כל עולמים עובר על כל אדם. אמנם ישנם ענינים כאלה שהתפיסה הכללית מקדמת בהם, **ומתוך ההזרחה של היצירה העולמית, מתוך מעשה בראשית**, באים להכרת הנפשיות הפרטית, וישנם דברים כאלה שהתפיסה הפרטית מקדמת לבא, ומהם מתפיש אור הידיעה על חכמת עולמים. וישנם הרבה פרקים שהנחלים נפגשים זה בזה, וממלאים זה את זה, משלימים ומבררים זה את זה.

בעל שם טוב דברים פרשת ואתחנן

ט. פעם אחת היה הרב הבעל שם טוב זי"ע מוכיח לאדם אחד על מה שדיבר בקבלה ברבים, והשיב לו האיש מפני מה מר גם כן דורש קבלה ברבים, והשיב לו הרב אני לומד את העולם שיבינו שבעולם הזה ובאדם גם כן שייכים כל הדברים שנאמרו בספר עץ חיים, ולא שאני נותן להבין את הרוחני

דף מקורות | תורת הנפש באר"י | שיעורים 3-5 | הנרנח"י והעולמות 2
תש"פ

שכתב בעץ חיים, אבל מר דורש כל הדברים ככתבן בספר עץ חיים, אם כן אתה עושה מרוחניות
גשמיות, שאין הפה יכול לדבר למעלה בעולם הרוחני: (אור האמת דף מ"ג ע"ב)

תורת המגיד הנהגות הנהגות מלוקטות:

כל אדם יכול לבא למדריגות של משרע"ה בהזדככות. ולא ממש כמשה, מדריגות משה, אלא למעלה
למעלה באצילות אל הני"ל. למשל, אם נשמתו מעשיה דעשיה, ממ"ל דעשיה שהוא מדריגה תחתונה,
יכול לעלות לזכות עד שיבא למדריגות משה בעשיה דעשיה וכן אם נשמתו מעולם אחר.